

Come on feet

QUAN BUI NGOC / GRANVAT

Feestje voor het derde millenium

Pieter T'Jonck
Gezien op 01 juli 2023
Sportstrand oostende, in het kader van Dansand 2023

In 2019 was er op Dansand in Oostende een 'First date' tussen de muzikanten van Granvat en een groep hip hop dansers rond choreograaf Quan Bui Ngoc . Daaruit kwam 'Come on feet' voort, een aanstekelijke voorstelling met veel *footwork*. Die was nu te zien op Dansand 2023. Jazzdance voor het derde millenium.

02 JULI 2023

Het programma meldt dat de muziek van Granvat – een kunstplatform opgericht door de gebroeders Bert (gitaar en toetsen) en Stijn Cools (drums en percussie) - dromerig en uitdagend zou zijn, en zou zweven tussen folk, wereldmuziek jazz en elektronica. Dat is een vlag die de lading nauwelijks dekt. Wat ze te horen geven onder het tentje aan de rand van de speelvloer op het strand van Oostende is veel interessanter dan dat. Een hoogst ongewone mengvorm van het soort jazzrock waar Miles Davis en vooral John Mc Laughlin in de jaren 1970 mee bezig waren, gecombineerd met erg hedendaags aandoende drum & bass, house-invloeden en -inderdaad – inventieve elektronische klankeffecten.

Een kwartier lang hebben ze al je aandacht voor Samantha Mavinga verschijnt. Ze springt eruit in de groep, door haar opvallende opgestoken dotten en haar *catsuit* met een camouflageprint in fel geel, rood en blauw met wijd uitwaaierende pijpen. Ze dwaalt met voorovergebogen rug en gebogen knieën, de handen op de rug, schichtig rond tussen de zeven andere dansers die een na één na één een plek op de vloer innamen en daar dan stokstijf bleven staan. Haar vingers kringelen nerveus op haar rug. Het geeft haar de air van een goedaardige bosgeest, die de anderen tot leven wekt.

Dat lukt haar wonderwel, want eens ze in beweging komen is er geen houden meer aan. Het plezier van dansen spat er bij momenten van af. De dansstijl is verwant aan footwork, heel snelle passen voor en achter, met de romp en armen als tegengewicht voor het soms vervaarlijke onevenwicht dat zo ontstaat. Met heel af en toe ook een headspin of een enkele keer een werkelijk acrobatische act, bijvoorbeeld als Jonas Verwerft op één hand gaat staan en zo rond hopt.

Anders dan wat je op een willekeurige straathoek in Parijs zou zien leidt choreograaf Quan Bui Ngoc dat op een subtiele wijze toch in strakke banen. Dit is geen *battle*. Integendeel. Typisch is het moment dat Raquel Suarez Duenas vooraan gaat staan en de anderen zich in één lijn achter haar opstellen. Zij staart bewegingsloos voor zich uit terwijl achter haar de ene na de andere danser even uit de band springt voor een miniatuur-act. Al snel wisselen ze ook van plaats, zonder de orde te verstoren. Tot uiteindelijk ook Duenas, haar positie en haar onbewogen houding lost en het rijtje een wriemelende pikorde wordt.

Mooie, en vooral aanstekelijke beelden

Het zijn mooie, en vooral aanstekelijke beelden. Je ziet hier iets wat in het gewone straatbeeld nog ongewoon kan lijken, maar wellicht onze toekomst is: een groep mensen, wit en van kleur, man en vrouw, die op een vanzelfsprekende, niet-hiërarchische manier iets delen: ze zetten hun energie om in een beeld van een nerveuze maar solidaire urbane samenleving met een gedeelde lichaamstaal, ongeacht taal en cultuur. Iedereen krijgt daarin zijn moment om te schitteren.

Dat is een totaal andere formule dan het gros van de hedendaagse dans. Het lijkt op jazz: een ritmische structuur en een ruwe choreografische structuur zijn slechts het uitgangspunt voor een uitvoering die ter plaatse concreet gestalte krijgt op basis van een gedeeld stel bewegingen. Klinkt simpel, maar je moet het zien om de opwinding te ervaren die als vanzelf overslaat op het publiek.

Die opwinding stijgt ten top als één zwarte danser, Boule Mpanya, een schoen uitspeelt, doet alsof het een smartphone is en daarna mee gaat drummen en zingen. Wat hij precies vertelt, en hoe het zich verhoudt tot de mysterieuze gebaren die de anderen stellen als ze één na één naar voren komen ontging me. Het kon de pret dan ook helemaal niet drukken. Het ging hier niet om precieze woorden, maar om precieze gebaren.

Bij afloop vroegen de dansers of het publiek misschien zin had om nog even mee te dansen. Het antwoord was een massaal ja. Binnen de minuut stond het danspodium vol uitgelaten dansende mensen. Waar is dat feestje? Hier is dat feestje.